

Slags Knægte spaserer lige lukt ind i Tugthuset. Det sagde ogsaa Borgmesteren.«

Søren var bleven stille derhenne ved Vinduesbordet. Hans Øjne stirrede. Men Læberne var urolige. Han følte det, som om det var hans egne Drenge de snakkede om, og det trak sammen inden i ham til et mægtigt Uvejr. Dersom den grisefede Mand var bleven ved at tale blot et Par Minutter endnu, havde han slaaet Hovedet itu paa ham med sin Knippel.

Men nu gik Døren op, og en Flok Havnearbejdere kom trampende ind paa deres store Træsko. De slog sig ned omkring det runde Bord i Midten af Stuen og fik hver en Pægl Brændevin udleveret i et Ølglas.

Søren betalte sin Fortæring og gik op paa Gaden. Med fredløst Sind drev han om i Byen. Han syntes, at alle Folk saae paa ham med anklagende Blikke, som om de vidste, hvad han havde for. Det gjorde ham ond. Hvad havde det Rak at blande sig i hans Sager! Vilde de ham noget, kunde de komme an! En lille Pige, der standsede foran ham for at spørge, hvad Klokken var, ragede han tilside med en Ed.

Oppe ved Markedspladsen gik han igen ind i en Beværtning og satte sig til at drikke. Ved den fjerde »Puns« blev han højroestet og gav sig til at traktere de andre Gæster. Han forlangte en Flaske Portvin